

شعائر و نمروزی

مطبعة

ابراہیم محمودی

بهار ۹۸

شعائر ای نیمروزی
سروده: ابراهیم محمودی

ناشر: نشر امینان

طرح جلد: چهارم

نوبت چاپ: اول، ۱۳۹۸

شمارگان: ۳۰۰ نسخه

لیتوگرافی: سحر، چاپ و صحافی: زندگی

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۸۶۷۷-۴۵-۱

قیمت: ۲۰،۰۰۰ تومان

حق چاپ محفوظ است.

فهرست نویسی پیش از انتشار کتابخانه‌ی ملی جمهوری اسلامی ایران

سرشناسه: محمودی، ابراهیم، ۱۳۲۸-

عنوان و نام پدیدآور: شقایق‌های نیمروزی/ ابراهیم محمودی.

مشخصات نشر: تهران: نشر امینان، ۱۳۹۸.

مشخصات ظاهری: ۱۶۰ ص.

شابک: 978-600-8677-45-1

وضعیت فهرست نویسی: فیا

موضوع: شعر فارسی-- قرن ۱۴

موضوع: Persian poetry -- 20th century

رده‌بندی کنگره: ۷۱۳۹۷ ش ۱۷/ح ۸۲۰۳ PIR

رده‌بندی دیوبی: ۸۱/۶۲

شماره کتابشناسی ملی: ۵۴۸۰۳۰۲

نشانی ناشر: خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، خیابان شهید

وحید نظری، پلاک ۶۵، طبقه سوم، واحد ۷ تلفن: ۶۶۴۰۶۷۶۰-۶۶۴۰۷۶۶۱

nashreaminan@gmail.com

فکس: ۶۶۴۹۷۰۲۴

فهرست

- بلندایِ جنون / شبِ پرچین‌هایِ حاشا، وعده‌ها از یاد رفت / ۱۱
- ناهنجار / نبشِ قیامِ حضیجِ تاریخ، باشد کار ما / ۱۲
- دودمانِ روشنی / امشب بی‌به‌دهیِ شبِ زنده‌دار من / ۱۳
- ساحلِ بیمار / روحِ ویرانِ ما آمد، گرفتارِ امروز / ۱۵
- غیرتِ عشق / غیرتِ عشق، مریسیِ من از راه بدر / ۱۷
- دلِ طپنده / ما را چو آب و آینه، در خوابِ ناز کن / ۱۸
- بغضِ تب‌آلود / بنشین به پشتِ پنجره، رازِ من را کن / ۱۹
- اهلِ راز / این سینه را پر از سخنِ اهلِ راز کن / ۲۰
- امامِ سخنور / عجب امامِ بزرگِ سخنوری دارم / ۲۲
- آیینِ بوتراب / شب بود و ماه بود و تو بودی به نقشِ آب / ۲۴
- حدیثِ عشق / از شاخه‌هایِ نور، پدیدار گشته بود / ۲۵
- جنون / در شهرِ جنون امشب، زیبا سحری داریم / ۲۶
- کوهِ صبر / امشب درونِ موجِ تمنا نشسته‌ای / ۲۷
- طلوعِ هماره / ز چشمِ باد، نگاهِ دوباره می‌ریزد / ۲۸
- صحرایِ جنون / پشتِ پا خورده‌یِ دردی به فردایِ جنون / ۳۰
- رموزِ عشق / بیا که بی‌تو، دل از صبحِ انتظار گذشت / ۳۲

- سمندر / به سوماتِ سخن، سخت لشکری دارم / ۳۳
- شقایق / دلی به عشق سپردیم و باوری داریم / ۳۴
- خلوتِ چشم / شبیه آینه‌ها، سخت باوری دارم / ۳۵
- سوره‌ی صبور / چون از بهر گلوئی سپیدار مانده‌ایم / ۳۷
- زخمِ تبر / شب‌های دلنوازی ما، پر سرور بود / ۳۹
- گداز / مکش به سرمه، دو چشمِ خمارِ شیدار / ۴۱
- دل / یلدایِ دو چشم‌اش، خورده‌ام سوگند پنهانی / ۴۲
- بسی‌دل / نزد به بغضِ دل امشب، دو قطره بارانی / ۴۳
- صهبای / بیقت / صهبایِ حقیقت، جام‌ها در باورم کردی / ۴۴
- گردشِ فصل / سببِ نه‌ماندنِ پر غبار آمده بود / ۴۵
- سایه / جنون گرفت / فصلِ نظارم رفت / ۴۶
- سیر شاهان / این شهر را گارِ بادِ ما بود / ۴۷
- شرقِ لگدمال / بیا و لحظه‌ی آخر، من به خنرازی / ۴۸
- آسمانِ حضور / به اخمِ سنگِ مده‌پسندِ خرد به آسانی / ۴۹
- آژنگ / می‌مانم امشب در برت، فرسنگ فرسنگ / ۵۱
- حدیثِ غربت / حدیثِ غربتِ ما را، بخوان به فرسنگی / ۵۲
- بمناسبتِ میلاد حکیم فرخی سیستانی / سخن خونسست چو حولوغ ... / ۵۴
- غروبِ غربت / بیار باده که از خویشتن عبور کنیم / ۵۵
- بادبان / روحِ حیات، می‌دمد از خاکدانِ ما / ۵۶
- روز تلخ / بیا به دیدنِ ما، فصلِ سردِ مهمانی / ۵۷
- شاخه‌ی دل / به رویِ شاخه‌ی دل، اخمِ سنگ می‌بینم / ۵۹
- قناعت / کاش می‌گشت، قناعت همه را ارزانی / ۶۰
- غربتِ خورشید / در کویرِ باورِ خود، فصلِ شادابم هنوز / ۶۱
- کیمیاگر / کشتیِ غزل‌هایم، نیک لنگری دارد / ۶۳

- آخر کلمات / غروب کن به مضامین و باور کلماتم / ۶۴
- امر ولایت / یا در رکابِ امرِ ولایت بسیجیان / ۶۵
- ایل جنون / دلم هوایِ تو دارد، بیا کیوترِ من / ۶۶
- غربت لحظه / امروز به نزدِ تو خریدار نیامد / ۶۷
- بستان لب / فرشته عشق نداند بیا و انسان باش / ۶۸
- نومنظر / درونِ قلّه‌هایِ آرزوها، تُندری خواهم / ۶۹
- تدعی / خورشیدِ پشتِ پنجره، در انتظار کیست؟ / ۷۰
- نام و آن / ما به زخمِ کهنه، گرفتار کرده‌اند / ۷۱
- شنای سمور / ام حادثه‌ها را مرور، خواهی کرد / ۷۲
- دستِ آب / کوه‌ها در برانم هست، اما یار می‌آید / ۷۳
- دزد آب / جرعه‌نوشی می‌شم امشب، لبِ شبتاب را / ۷۴
- دستان خسته / در حبسِ خسی باران، یک روز لنگر انداخت / ۷۵
- خاکِ تنور / ما را چو آیه‌هایِ بس بر کن / ۷۷
- خرابات / به کوچه‌هایِ نگاهِ تو، روحِ آیاتیم / ۷۸
- اصحابِ خواب / بارِ سکوت می‌کشم و درد را / ۷۹
- اشکِ آسمان / امشب تمامِ خویش را چون می‌جاء من می‌کنم / ۸۰
- تیغِ آتش / نقشِ رویِ تو، در آینه‌ی پندار افتاد / ۸۱
- زخمِ عطش / من از سکوتِ نفس‌گیرِ سنگ فهمیدم / ۸۲
- آبشارِ گریه / شاعران با یک نکه، گریان و خندان می‌شوند / ۸۳
- پیرِ مهربان / بهمنِ دمید و ماه، بر آمد به کهکشان / ۸۴
- کولاک / بسترِ صبرِ تو، بر دیده‌ی چالاک افتاد / ۸۵
- چاهسارِ بندگی / ابرِ نجابتی نزدی نم، به بامِ ما / ۸۶
- معمایِ زبان / شبی دلتنگ، می‌مویم، گذشتِ زندگانی را / ۸۷
- آفتابِ لجوج / طلوع را خفه کردن، جهالت است و جنون است / ۸۸

- انقلاب / شرقی‌ترین دقایقِ ما، انقلابِ ما است / ۸۹
- ماهِ آسمانی / تا کی تو را به مویم، ای ماهِ آسمانی؟ / ۹۰
- مردانِ مست / خروشِ بهمن و فریادِ دست را دیدم / ۹۱
- گوهرِ اشک / بگذار تا بریزد، بر جسمِ ما، تبِ تو / ۹۳
- دام و بند / دلم اسیرِ دو ابرویِ دلپسندِ تو کردم / ۹۴
- دستِ افغان / که از تو بوسه ستانم به نرخِ ارزانی / ۹۵
- سدایِ حلب / تو را چون زردیِ گل در تنِ نارنج می‌بینم / ۹۶
- خاورِ بهمن / بود که سر زد، ز خاورِ بهمن / ۹۷
- سرمه‌ی مهر / این عشق را بگیر و به زندان و چاه کن / ۹۸
- غروبِ نگاه / رزمِ اذنه، دلتنگ می‌شوم / ۱۰۰
- ظلمِ آشکار / قفلِ شکستِ بشی، ما را ممکن به زاری / ۱۰۲
- کوچه‌ی نگاه / تا کوچه‌ی نگاهِ بهارِ بهار / ۱۰۴
- میوه‌ی بی‌هسته / امشب تمامِ بهار را، بسته کرده‌اند / ۱۰۶
- مهجور / این عصمتِ سپیده به شش، جایِ کیست؟ / ۱۰۷
- گرمگاه / این خاکِ پوده از عطش، آوردگاه ما است / ۱۰۸
- ابرِ چموش / یک شب بیا به میکده، ترکِ خروشان / ۱۰۹
- دزّه پرور / بغضِ دلگیرم، شبی سر در گریبان می‌شود / ۱۱۰
- غزل بانو / طیبِ دردهایم، می‌کند با ما گرانجانی / ۱۱۲
- سوره‌ی عشق / میلادِ سپیده می‌کند، رزبانی / ۱۱۳
- فصلِ باختن / بریز، در من افسرده حال، سوختنِ خویش / ۱۱۵
- من و دیده / دلی به عشق سپردیم و بی‌قرار شدیم / ۱۱۶
- خستگیِ زمین / بیا به خلوتِ ما، سبز و نوبهاری باش / ۱۱۷
- جوانه / زخمِ عطش، به جان و تنِ من جوانه زد / ۱۱۹
- عشقِ ساده / سهمِ من از تمامِ تو، یک عشقِ ساده بود / ۱۲۱

- «دستِ آفتابی / یک بیابان از ملال، این جا برات آورده‌ایم / ۱۲۲
- مرغِ بی‌خواب / عصمتِ نابِ غزل، در وادی سیلاب رفت / ۱۲۳
- طحا و هل آتی / زهرا (ع) توئی به شهرِ سخن، اعتبار ما / ۱۲۴
- صنوبر / دلشوره‌های کهنه به دفتر کشیده‌اند / ۱۲۵
- مهربانی / روحِ رقص‌آلود ما را دیده‌بانی کرده‌اند / ۱۲۶
- چشمه‌سار / ای خدا ما را اسیر و دوست‌دار خویش کن / ۱۲۷
- تنِ پرگار / تشنه را چو سایه به دیوار می‌کشم / ۱۲۸
- کویِ وست / سنادهام میانِ گلوگاهِ کویِ دوست / ۱۲۹
- مجنون بدخواب / از زهره خورد و نیامد به برم یار / ۱۳۰
- دلشاد / در آغوشِ سحر، مه خرداد می‌افتم / ۱۳۱
- دستِ آفتاب / پس هر چه می‌عزیزت مان، بند می‌شود / ۱۳۲
- هامونِ دل‌بند / چشمِ ستره‌دهد، سپ می‌شوند / ۱۳۴
- دل‌لیلائی / مرا آشفته می‌دارد سیرِ گرد انسانی / ۱۳۵
- خارِ بیابانی / چرا خود را به زندان کرده‌ای، ای روح انسانی؟ / ۱۳۶
- خوابِ مرگ / بیا تا دل به حسرت‌های باران، خردد، بسپاریم / ۱۳۷
- گلویِ دشنه / تبر به حلقِ درختانِ بید و گز افتاد / ۱۳۸
- ابر و باران / بغضِ دلگیرم چرا سیرِ گلستان می‌کند / ۱۳۹
- گلوبند / قفلِ سکوت، بر لبِ هلمند می‌زنیم / ۱۴۰
- خرسند / رنجِ سترگ ما به شکر خند برده‌اند / ۱۴۱
- سدِ کجک / اشراقِ روحِ ما به دلِ سنگ می‌خورد / ۱۴۲
- نبضِ هماهنگ / وقتی تمامِ خاطره‌ها زنگ می‌زند / ۱۴۳
- چوبِ حراج / روحِ رقص‌آلود من در بستر داغِ تنت / ۱۴۴
- نورِ آفتاب / نمی‌رود ز دلم، کوچه‌هایِ سردِ نگاهت / ۱۴۵
- پابوسِ غم / ما به خورشیدِ حضورش، میهمانی رفته‌ایم / ۱۴۶

- بغضِ تیمار / از این آتش دهنان، سخت بیزارم نمی‌دانی / ۱۴۷
- ترک‌ریز / به جادویِ عطشِ دادم، روانِ می‌گسارم را / ۱۴۸
- جمال‌یار / دیده‌ی شفق گل‌ریز، از جمال‌یار آمد / ۱۴۹
- ادراک / گوی آشنایِ دل، در غرفه‌های خاک مرد / ۱۵۰
- چشم‌هلمند / کاروانِ غزل، از فصلِ من و ما بگذشت / ۱۵۱
- درد ریش‌دار / شرقی‌ترین نگاهِ تو شد، در نگاهِ من / ۱۵۲
- پناه / می‌رویم از وِرایِ دو چشمِ سیاهِ تو / ۱۵۳
- التزام / هیئاتِ من، که در روزهایِ تلخ / ۱۵۴
- زخمِ خاک / ابر، التنگم / بی‌باران و طغیانم هنوز / ۱۵۵
- کلام آخر / جنونِ در کشِ مارا، عشقِ درمان‌کن / ۱۵۶
- زمستان / زمستان می‌رسد باره، در خویش پنهان‌کن / ۱۵۷
- کوچه‌ی حواس / آینه‌هایِ زمزمِ مرا، عابرِ کن / ۱۵۸
- مدار شب / با کدام ساغر مرا از خورشیدِ یگانا کردم / ۱۵۹
- آینه و آب / از بطن خدیجه، حورِ حادثِ سرب / ۱۶۰